
Bin yıldan önceki asırlarda Bağdat'ta okula giden bir çocuk vardı. Çok fazla ders çalışıyordu. Ama bir türlü dersleri anlamıyordu. Öğretmenleri de bu çocukla bir süre uğraşmışlar sonra onlar da uğraşmakta vazgeçmişlerdi. Çocuk, bu duruma çok üzülüyordu. Arkadaşları onu çoktan geçmişlerdi. Günlerden...

Bin yıldan önceki asırlarda Bağdat'ta okula giden bir çocuk vardı. Çok fazla ders çalışıyordu. Ama bir türlü dersleri anlamıyordu. Öğretmenleri de bu çocukla bir süre uğraşmışlar sonra onlar da uğraşmakta vazgeçmişlerdi.

Çocuk, bu duruma çok üzülüyordu. Arkadaşları onu çoktan geçmişlerdi. Günlerden bir gün Çocuk:

— Bu kadar uğraştım, çabaladım, dersleri bir türlü anlayamadım. Okumak bana göre değilmiş. Ben en iyisi köyüme döneyim, tarla işlerine bakayım, diye karar verdi.

Ertesi sabah erkenden yola koyuldu. Az gitti, uz gitti. Yol uzun, güneş yakıcıydı. Yorulmuş ve terlemişti. İlerde bir mağara gördü. İçine girmeye karar verdi. Mağaradan içeri baktı. İçerde hiçbir şey yoktu. Sevindi. İçeri girdi. Birkaç lokma bir şey yedi. Uyumak ve dinlenmek için bir köşeye uzandı. Gözleri mağaranın tavanından yere damlayan suya takıldı. Yukarda birikiyor, büyüyor ve damla kendini taşıyamayacak kadar büyüyünce kopup yerdeki taşın üstüne düşüyordu. Kim bilir kaç yıldır bu damlacıklar düşüyordu! Damla, düşe düşe yerdeki taş oyulmuştu. Oysa taş sertti. Su damlası ise yumuşacıktı. Yumuşacık su damlası nasıl oluyor da taşı deliyordu? Yumuşak bir su damlasının sert bir kayayı delmesi mümkün mü? Eğer mümkünse bu nasıl gerçekleşir? gibi sorular sorulur. Bu sayesinde çocukların bir işte sebat etmenin, gayret etmenin ve istikrarlı bir şekilde çalışmanın önemini anlamaları sağlanır.

Birden beyninde şimşekler çaktı. Yumuşacık su damlaları senelerce damlaya damlaya sert taşları delmişti. Kendisi de ısrarla derslerine çalışır, okuma isteğiyle öğretmenlerini dinlerse zamanla kafasına bir şeyler girerdi.

— Benim kafam şu taştan daha sert değil ya, diye söylendi.

Önemli olan sebat etmek, sabırla, azimle çalışmaktır. Gördüğü su gibi sebat etmek... O zaman kitaplarda yazılı olanlar, öğretmenlerin anlattıkları muhakkak kafasına girecekti. Birinde anlamazsa diğer okuyuşunda anlayacaktı. Artık başaracağına dair kesin inanç oluşmuştu. Kendine güvenli bir şekilde mağaradan ayrıldı. Hızla okuluna

geri döndü.Çalıştı, çabaladı, arkadaşlarına yetiştirdi. Öğretmenleri ondaki bu gayreti görünce çok seviniyorlardı.Çocuğun başarması için ellerinden geleni yaptılar.

Bir işte başarılı olmayı, sonuna kadar gitmeyi aklımıza koyarsak başarılı olabileceğimize aksi takdirde başarının mümkün olmadığına dikkat çekilir. Bizde bir gayret olmadıkça başkalarının bizim hakkımızdaki gayretlerinin bir işe yaramayacağına, ancak gayret bizde olursa sonucun iyi olacağına dikkat çekilir.

Çocuk, arkadaşlarını geçmişti bile.İlerleyen zaman içinde büyük bir bilgin oldu. Okuma sevgisi ve ısrarlı çalışması onu başarıya ulaştırdı. Kitapları asırlar geçmiş bugün bile ellerde dolaşüyor.Kendisine nasıl başarılı olduğunu soranlara:

— Küçük ve yumuşacık damlalarla delinen taşın ibret aldım, diye cevap verdi.Bu bilgin, "Taş oğlu" manasına gelen İbn-i Hacer adıyla tanındı. Büyük bir İslâm âlimidir.